

Benjamin ve Ben

Ayşe Ebru
Tezcan

DE
X
PLUS

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Çöl Rüyası Serisi

Aşk Ateşi

Aşkın Gizemi

Aşkın Gücü

BENJAMİN ve BEN

Yazan: Ayşe Ebru Tezcan

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2022 / ISBN 978-625-8492-02-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Grafik uygulama: Serçin Çabuk

Baskı: Baskı: Ay-han Matbaası

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Sertifika no: 44871

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Benjamin ve Ben

Ayşe Ebru Tezcan

1. Bölüm

Tebrikler! Tek başınıza, bilmediğiniz bir ülkeye gitmeye hak kazandınız!

Okulumun girişine yaklaşırken herkesin toplaşmış, garip bir şekilde telefonuna baktığını fark ettim. Ne olduğunu anlayamadan etrafa bakınırken, birden sarı saçlı bir kız telefonda kafasını kaldırıp neşeyle çılgılık attı. Ardından başka biri “Kazanmışım!” diye bağırdı. Tam o sırada karşıdan Merve’nin bana doğru koştuğunu gördüm. “Erasmus sınavının kazananları yayınlanmış İpek! Hemen bakmamız lazım!” derken bir yandan da telefonundan üniversitenin web sitesine girmeye çalışıyordu. Heyecandan ellerim titriyordu. Çok çalışmıştık. Merve ile beraber gitmek istiyorduk. Hangi ülke olduğu önemli değildi. Sadece birlikte gidip unutulmaz anılarla dolu bir Erasmus macerası yaşamak istiyorduk.

Erasmus sınavını kazananların listesini görebilmek için üniversitenin web sitesine girdim. Duyurular bölümünde listeyi gördüğümde kalp atışlarım daha da hızlandı. Sınavım güzel geçmişti. Ve eğer sınavı geçtiysem, bu durumda şu anda beni en çok heyecanlandıracak şey de hangi ülkeye gideceğim ve tabii bir de o ülkeye Merve’yle gidip gitmeyeceğimdi. Derin bir nefes alıp verdim ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken listeye tıkladım. Ben adımları henüz listede ararken, Merve “Polonya’ya gönderiyorlar beni” dedi sevinçle. Listede kendi adımları gördüğümde önce Erasmus’a gidecek olmanın kesinliğiyle sevindim. Fakat ismimin olduğu sa-

tırın sonuna doğru geldiğimde görmeyi beklediğim Polonya yazısı yerine başka bir ülkeyi gördüğümde sevincim kursağımda kaldı.

İpek Bilgin... Slovenya

Listeye birkaç kez daha bakmak zorunda kaldım. Çünkü Slovenya son tercihimdi. Sadece bir öğrenci kontenjanı vardı ve bu da benim tek başıma gideceğim anlamına geliyordu. Polonya ve Litvanya gibi ülkelere gidenlerin sayısı her okul için on kişiydi. Ne kadar şanssızdım. Şaka mıydı bu? O ülkelere on kişi gönderilirken, Slovenya'ya sadece bir kişi gönderiliyordu ve bendeki nasıl bir şansa o bir kişi de bendim. Tek başıma hiç bilmediğim bir ülkeye gidecektim. Hayal kırıklığı içinde telefonumu cebime koyduğumda Merve beni kolumdan çekerek heyecanla konuşmaya başladı.

"Nereyi kazanmışsın? Polonya, değil mi?"

"Hayır, Slovenya." Bunu söylediğim anda Merve'nin gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Anlam veremeyen bakışlarla, "Nasıl ya!" diye çıkıştı. "Ama bu imkânsız! Tercihlerinde birinci sırada Polonya vardı!"

Merve benim tersime olaylara karşı tepkilerini hemen gösterirdi. Beraber kurduğumuz hayallerin hepsi şimdi yok olmuştu. Sözümüne beraber Erasmus'a gidecek ve bir yandan okurken bir yandan yeni yerler görecek ve çok eğlenecektik. Birlikte gideceğimize fazlasıyla inanmışken farklı ülkelere gideceğimizi öğrenmek o kadar moralimizi bozmuştu ki neredeyse ağlayacaktık. Tam bir hayal kırıklığıydı. Tüm o kurduğumuz hayaller, beraber yapacağımız şeyler bir anda uçup gitmişti. Erasmus'u kazanmıştık ama buna sevinememiştik. İçimizde büyük bir burukluk vardı.

"Olsun üzülme" dedim. En azından bir tarafın sakinliğini koruyup, yaşadığımız şanssızlığa olumlu yönden bakması gerekiyordu. "Schengen vizemiz olduktan sonra ne önemi var? İstanbul'dan İzmir'e gitmek gibi bir şey."

Merve başıyla onayladı. "Yani tabii bir bakıma öyle ama..." Cümlesinin devamını getirmek yerine duraklayıp, koluma girdi ve "Neyse yeni planlar yapmamız gerekecek o zaman. Planımıza

Polonya-Slovenya arası uçak fiyatlarına bakmakla başlayabiliriz” dedi, sesine neşeli bir tını katarak. Oysaki çok üzüldüğünün farkındaydım. Ama bunda da bir hayır vardı elbette. Hem olumsuz düşünmemeliydim. Eminim orada çok iyi insanlarla tanışacaktım. Benim gibi farklı ülkelerden gelen bir sürü Erasmus öğrencisi olacaktı. Güzel arkadaşlar edinecektim ve belki de hiç yabancılık çekmeyecektim; yine de üzerime tek başına bilmediğim bir ülkeye gidecek olmanın tedirginliği çökmüştü. Her şeyin güzel olacağına inanmak istiyordum. Daha önce Slovenya’yı biraz araştırmıştım. Ama nasıl olsa beni yollamazlar diye çok da üzerinde durmamıştım. Gideceğim üniversite Slovenya’nın İtalya sınırında, Koper adlı küçük bir sahil kasabasıydı. İtalyan tarzı tarihi yapıların olduğu çok tatlı, küçük bir yerdi. Fotoğraflarından anladığım kadarıyla, küçük bir açık hava müzesi gibiydi. Tarihi binalar, küçük kiliseler, sevimli dükkânlar... Üstelik istediğim zaman İtalya’ya da gidebilecektim. Koper’den İtalya’ya geçmek sadece on beş dakikaydı!

Birkaç ay sonra...

Ailemle gözyaşlarıyla dolu vedalaşmamızın ardından az sonra başlayacak olan macerama ilk adımı atarak pasaport kontrolüne girdim. Yaşadığım hisler o kadar yoğundu ki! Annemi, kız kardeşimi ve babamı bariyerin arkasında bırakmıştım, artık geri dönüş yoktu.

Ailemle aramda çok sıkı bir bağ var. Annemle anne kızıdan çok arkadaş gibiyiz. Lise son sınıfta olan kız kardeşimle de öyle. Birbirimizden sakladığımız hiçbir sırrımız olmaz. Babam ise dünyanın en tatlı babası. Bize her zaman her konuda destek olur babam. Yapacağımız işlerde hep cesaret verir.

Onlarsız geçireceğim dört aylık bir sürece doğru adım adım ilerliyordum. Pasaportum kontrol edildikten ve eşyalarım güvenlikten geçtikten sonra son kez onlara baktım. O anda gözümden akan yaşlara hâkim olamadım. Biraz daha onlara bakmaya devam edersem hiç gidemeyecektim. Babamın sulanan gözlerine ve annemle, kız kardeşimin ağlayan yüzüne bakarak el sallayıp hızla

arkamı döndüm ve oradan uzaklaştım. Her ne kadar rehberlik ve psikolojik danışmanlık okusam da kendi psikolojime karşı sözüm geçmiyordu. Şu anki duygularımı kendime tarif edemiyordum. Üzgün müydüm? Mutlu muydum? Heyecanlı mıydım? Korkuyor muydum? Bilmiyordum.

Uçak havalanırken geride bıraktığımız gitgide küçülen binaları izledim. Başıma neler geleceğini, nelerle karşılaşacağımı bilmeksizin her şeyin başlangıcı olan bu anda kalmayı o kadar çok isterdim ki! Korkuyordum. Şimdiye kadar Erasmus'la ilgili duyduğum pek çok efsane vardı. Kötü hikâyeler!.. Öğrenciler arasında yaşanan tartışmalar ya da daha kötüsü başlarına gelen hırsızlık, trafik kazaları ve hatta tecavüz gibi belalar! Ama ben pozitif düşünecektim. Yani en azından öyle olmaya çalışacaktım. Erasmus'a giden her öğrenci gibi benim de amacım derslerime çalışmak ve olabildiğince çok yeni yer görmektir. Avrupa'nın farklı yerlerinden yeni arkadaşlar edinip ülkeme güzel anılarla dönecektim. Benim için harika bir deneyim olacaktı.

Piste inmemizin ardından uçağa yanaşmış olan körükten havaalanının içine doğru yürürken hemen o anda başka bir gezege ne ayak basmış gibi hissettim kendimi. Acaba herkes ilk yurtdışı deneyiminde böyle mi hissediyordu! Şu anda ülkemden farklı bir yerde olduğuma inanamıyordum. Yanımdan geçen herkes daha önce hiç duymadığım ve tek kelimesini anlamadığım Slovence dilini konuşuyordu. Uçakta Türkçe konuşmalar duymuştum ama havaalanının içine girdiğimde tek bir Türkçe konuşan kalmamıştı. Aniden içimi saran yalnızlık duygusuyla kendimi kötü hissettim. Bavullarımı aldıktan sonra çıkışta beni alacak olan, okuyacağım üniversitenin görevlisini gözlerimle aramaya başladım. Bir sürü insan, ellerinde isimlerin yazılı olduğu kartları tutmuş, yüzlerinde kocaman bir tebessümle çıkan yolculara bakıyordu. Sonunda kendi adıma gördüm ve kartı tutan kadına doğru gülümseyerek ilerlemeye başladım. Sarı saçlı, beyaz tenli, uzun boylu kadın çok genç görünüyordu; siyah kalem eteği ve siyah ceketiyle oldukça resmi bir havası vardı. Yanına gittiğimde onu İngilizce selamladım.

“Merhaba.”

“Merhaba, İpek, değil mi?” dedi yüzünde yarım bir tebessümle. Başımınla onayladım. “Evet.”

“Benim adım Nina. Memnun oldum.”

Tanışıp el sıkıştıktan sonra yürümeye başladık. Çok hızlı yürüyordu. Ona yetişmek için koşarcasına yürürken bir yandan da ağır bavulumu çekiştiriyordum. O topluklularla nasıl bu kadar hızlı yürüyebiliyordu bilmiyordum. Hızına yetişmek için resmen işkence çekiyordum.

Nina arkasına bir kez bile bakmadan konuşmaya başladı. “Okulun öğrencilerinden biriyim. Her dönem okulumuzda Erasmus öğrencileriyle ilgilenmek üzere birileri görevlendirilir. Beni de seninle ilgilenmem için görevlendirdiler. Eğitim gördüğün dönem boyunca herhangi bir sorunun olursa beni bulman yeterli. Elimden geldiğince yardım etmeye çalışacağım.” Görevini pek severek yaptığı söylenemezdi. Daha çok zorla üzerine yıkılan bu görevi yaparken içinden küfrediyor gibi bir hali vardı. Kendimi ona karşı büyük bir yükümüşüm gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Teşekkür ederim” dedim minnetle. Ama Nina pek de teşekkürümü duymuş gibi davranmıyordu. Havaalanının önünde duran siyah bir arabadan çıkan şoför, bavulumu bagaja koyarken biz de arabaya bindik.

Nina yol boyunca tek kelime etmedi. O konuşmayınca ben de kendimi kötü hissetmeye başladım. Elime telefonumu alarak anemi aramak ve sağ salim Slovenya’ya geldiğimi haber vermek istedim. Ama karşılaştığım şey hattımın artık kullanılamayacak durumda olduğuydu. Telefonum yurtdışında olduğum için çalışmıyordu. Yurtdışı aramalarına açtırmayı unuttuğum.

“Telefonum çalışmıyor” dedim çekinerek. Nina bunu duyduğunda bir saniye için bana küçümser bir bakış attı.

“Türkiye hattını eğer yurtdışı aramalarına açık hale getirmediysen çalışmaz. Merak etme. Okula gidildiğinde size bir Slovenya hattı verilecek.”

“Anladım. Peki.” Sesimi kendim bile zor duymuştum. Gitgide özgüvenim daha da sarsılıyordu.

Yaklaşık bir saatlik araba yolcuğu boyunca hiç konuşmadık. Öyle ki yolculuk bitmek bilmedi. Daha şimdiden herkes hep böyle soğuk mu olacak telaşına kapılmaya başlamıştım. Belki de bu durum onlar için normaldi. Konuşmayı, kaynaşmayı fazla seven Türk kültüründen geldiğimden bana tuhaf geliyor olabilirdi. Eğer yabancı bir öğrenci olarak Türkiye’ye gitmiş olsaydım çoktan anne ve babamın mesleğinden, yaşadığım yere kadar tüm seçerem öğrenilmiş olurdu. Sonunda deniz gören büyük bir binanın önünde durduğumuzda Nina, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bana döndü.

“Burası kalacağın yurt. İstersen biz önden gidip odana bakalım. David bavullarını odana çıkarır” dedi şoförü kastederek.

“Olur, tamam” diyerek kapıyı açtım. Bu sırada Nina şoföre Slovence hızlı hızlı bir şeyler söyleyip arabadan çıktı. Muhtemelen bavulları hangi odaya çıkaracağını söylüyordu.

Nina ile girişte duran güvenlik görevlisinin yanından geçtikten sonra ağır kapıları itip yurdun içine girdik. Yurt gerçekten büyüktü.

“Zemin katta yurdun yemekhanesi bulunur” diye lafa girdi Nina. Ardından asansörü ve merdiveni göstererek konuşmasına devam etti. “Asansörle çıkmak mümkün ama merdiveni de kullanabilirsin. Gerçi altıncı katta olacağını düşünürsek merdiven pek de akıllıca değil” derken yüzünde yine belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Asansörü kullanarak altıncı kata çıktık. Etrafta bir tek öğrenci bile yoktu. Bina o kadar sessizdi ki adeta terk edilmiş gibiydi.

“Her katta on oda var ve her odada maksimum iki kişi kalıyor.” Nina, önümden ilerleyerek beni kalacağım odaya doğru götürdü. Koridorun en sonundaki kapının önünde durup “İşte burası! Odana hoş geldin!” dedi gülümseyerek. Birkaç kez kapıyı tıkladı. Ama açan olmadı. O da en sonunda elindeki anahtarla kapıyı tek bir hamlede açtı.

Nina kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra dikkatle odanın içine

göz atmaya başladım. Biri cam kenarında diğeri ise tam karşı tarafındaki duvarda, iki yatak, iki çalışma masası ve iki dolap vardı.

“Hemen şurası da banyo” dedi odanın diğer ucundaki kapıyı göstererek.

“Peki burada şu an kalan başka biri var mı?” diye sordum merakla. Burada kalacağım süre boyunca aynı odayı paylaşacağım kişinin normal biri olması için dua ediyordum.

“Senin gibi bir Erasmus öğrencisi kalacak. Henüz gelmemiş. Ama o da bugün gelir büyük bir ihtimalle. İspanyol bir kız kalacak diye biliyorum.”

“O zaman istediğim yatağı seçebilirim değil mi?”

“Tabii ki...”

Nina beni onayladığı sırada kapı çaldı. Gelen David’ti. Bavullarımı bırakıp odadan ayrılırken Nina tekrar bana döndü.

“Şimdilik benim yapabileceğim bu kadar. Yarın sabah saat dokuzda yurdun çıkış kapısının önünde Erasmus öğrencileri toplanacak ve oradan okula gidilip kayıt işlemleri yapıldıktan sonra, tüm öğrencilere Slovenya hattı verilecek. Bir sorun olursa buradaki telefonda beni arayabilirsin” dedi ve çalışma masasının üzerindeki beyaz telefonu işaret etti. Telefonun yanına ilerleyerek çantasından çıkardığı bir kartı masanın üzerine bıraktı. “Bu kartta yazan numaradan bana ulaşabilirsin. Yurdun internet şifresini de kartın üzerine yazmıştım.”

“Her şey için çok teşekkür ederim” dedim gülümseyerek. Bana soracak soru bırakmamıştı.

“Görüşmek üzere” diyerek odadan çıktı.

Odada tek başıma kaldıktan sonra kendimi cam kenarındaki yatağın üzerine attım. İşte şimdi benim için Erasmus macerası gerçekten başlamıştı.

Biraz pencereden dışarıyı seyrettikten sonra eşyalarımı yerleştirmeye giriştim. Tam işim bittiği sırada kapı çaldı. Muhtemelen yeni oda arkadaşım olmalıydı. Heyecanla kapıyı açtığımda karşımda benim gibi orta boylu, koyu kahve saçlı ve yeşil gözlü bir kız vardı.

“Merhaba, ben Anna” dedi gülümseyerek. Hemen arkasından ona rehberlik yapan yine sarışın ve yine uzun boylu bir kız daha geldi. Buradaki insanların hepsi birbirine benziyordu.

“Merhaba, Ben de İpek” diye kendimi tanıttım. Rehberlik yapan kız, Anna’ya okul ve oda hakkında aynı bilgileri verdikten kısa süre sonra ayrılarak yeni oda arkadaşımın beni baş başa bıraktı.

“Türk olduğunu söylediler eğer söylemeselerdi Sloven olduğunu düşünürdüm” diye söze girdi Anna.

“Neden?” dedim gülererek. Bu sırada Anna yatağımın yanındaki çalışma masasının önünde duran sandalyeye oturdu. “Beyaz tenlisin, sarı saçlısın ve mavi gözlüsün. Slovenya’da yaşayan diğer herkes gibi yani” dedi gülererek.

Güldüm. “Tek bir farkla ama” dedim. “Onlar çok uzun boylu. Ben onların yanında kısa kalıyorum. Burada herkes manken gibi görünüyor.”

“Sen kısa değilsin. Onlar fazla uzun” diye cevap verince gü-lüştük. Anna’yı şimdiden sevmiştim. Sanki biraz daha az yalnız hissediyordum kendimi. Anna’yla iyi anlaşacak gibiydik. Bir süre birbirimizi tanımaya çalışarak sorular sorduktan sonra Anna kendi yatağını yapmaya ve eşyalarını yerleştirmeye koyuldu. Ben de internete girip ailemle görüntülü konuşma yaparak onlara sağ salim yurda vardığımı haber verdim. O kadar yorgundum ki hızlı bir duş alıp yatağa yattığımda hemen uykuya daldım.

* * *

İspanyolca bir şarkıyla gözlerimi açtığımda Anna’nın çoktan uyandığını fark ettim.

“Hazırlansak iyi olur. Saat neredeyse dokuz olmak üzere. Alarmın niye bu kadar geç çaldığını anlamış değilim” dedi Anna telaşla.

“Ben alarmımı kurmayı bile unutmuşum.” Panikle ayağa kalktım. Hemen üzerime bir kot pantolon ve beyaz bir tişört geçirdikten sonra saçlarımı atkuyruğu yaptım. Yüzüme de sadece pudra

sürdüm. Açıkçası, makyaj yapmayı pek sevmem. O yüzden bazen pudra sürmek bile bana çok zor geliyor.

Anna ile okula varmamız sadece beş dakikamızı almıştı. Girişerlerken kapının önünde duran bir adamın karşısındaki yaklaşık on beş kişilik öğrenci gurubuna İngilizce bir şeyler anlattığını fark ettim. Onlara yaklaştıkça içimdeki heyecan gitgide artıyordu. Sonunda yanlarına vardığımızda hoca bizi fark ederek seslendi.

“Son iki Erasmus öğrencimiz de geldi. Lütfen bize kendinizi tanıttın.” Hocanın bu sözleriyle bir anda tüm yüzler bize döndü; elim ayağım iyice birbirine karışmıştı. Anna kendisini tanıtmaya başladığı sırada bana bakan diğer Erasmus öğrencilerine dikkatlice göz gezdirmeye başladım. Hepsi benzer tarzdaydı: Sportif ve rahat giyinen, güler yüzlü, beyaz tenli ve genellikle sarışın. Biri haricinde! Dikkatle bana bakan baştan aşağıya siyahlar içerisindeki çocuk diğerlerinden farklıydı. Kuzguni saçları karman çormandı. Koyu lacivert gözleri saçlarıyla garip bir uyum içindeydi. Ten rengi daha önce hiç güneşe çıkmamış kadar beyazdı. Sert ve keskin yüz hatlarına sahipti. Siyah, kol kasları üzerinde kıvrılmış bir tişört ve yine siyah renkte yırtık daracak bir pantolon giyiyordu.

Sıranın bana geldiğini hocanın uyarmasıyla fark ettim. Gözlerimi siyahlar içerisindeki çocuktan ayırıp konuşmaya başladım.

“Ben İpek Bilgin. Türkiye’den geliyorum” dedim ve sustum. Herkes benden daha fazla şey söylememi bekliyordu. Ama ben o anda başka ne diyebilirdim bilmiyordum.

“Neden Slovenya’yı tercih ettin?” diye sordu hoca bana yarıdımçı olmaya çalışarak. Birkaç saniye bekledikten sonra bakışlarım yine o çocuğa kaydı ve gözlerimi ondan bir türlü alamayarak cevap vermeye devam ettim.

“Çünkü... şey... çünkü Slovenya oldukça yeşil bir yer ve İtalya’ya on beş dakika” der demez kendimden utandım. Burayı isteyerek seçmemiştim bile. Hakkında bildiğim çok fazla şey yoktu haliyle. Sözlerim karşısında öğrencilerin kıkırdadığını duydum. Hoca bile kahkahasını zor bastırıyordu. Ne kadar aptaldım. Ne diyeceğimi bilememiş, öylece aklıma gelen ilk şeyi söyleyivermişim.

Ama bana gülmeyen bir kişi vardı. O da koyu lacivert gözleriyle bana bakan çocuktü. Yüzündeki sert ifade hiç kaybolmuyordu.

“Demek İtalya’ya on beş dakika olduğu için burayı seçtin. Yani İtalya için öyle mi?” dedi hoca.

“Hayır, hayır aslında burası güzel bir ülke... Yani güzel olduğu için seçtim.”

İyice saçmalamış ve rezalet bir başlangıç yapmışım. Neyse ki hoca daha fazla üzerime gitmekten vazgeçip konuyu değiştirdi ve bizi okulun içine doğru yönlendirdi. Aptal gibi davranmışım. Gerçekten ilk karşılaşma için harika bir izlenimdi bu yarattığım!

Ukala İngiliz gencine karşı, başına buyruk Türk kızı... Sence kim kazanır?

İpek, Erasmus değişim programını kazandığına pek sevinememişti; hem biricik dostundan ayrı dūşecek hem de tek başına, bilmediđi bir ūlkeye gidecekti. Ama talihsizlikler bununla kalmadı; çūnkū önce, Slovenya'da tuhaf iliřkilerin içine dūřtū. Ardından, saflığı onu kūtū niyetli kiřilerin hedefi haline getirdi. Ve en sonunda, okulun asi apkını Benjamin'in tutarsız davranıřlarına rađmen kalbine sūz geçiremedi. Kimse gūrūndūđū gibi deđildi, rūyalar belki de gerçeklerin ipuçlarını saklıyordu.

ūl Rūyası serisinin yazarı Ayře Ebru Tezcan'dan ateřli ve bir o kadar da karanlık, unutamayacađınız bir ařk hikāyesi.

